Αείλανθος.

Χαρουπιά.

Ελιά.

«Ουδέν κακόν αμιγές καλού»

Το τοπίο εξελίσσεται, σαν ζωντανός οργανισμός. Το κλίμα αλλάζει και τα φυτά που ανθίζουν σε έναν τόπο διαφοροποιούνται. Είδη κοινά τείνουν να εκλείψουν ενώ άλλα, φερμένα από χώρες μακρινές, προσαρμόζονται και ευδοκιμούν, όπως ο αείλανθος, ο ευκάλυπτος, ή ακόμα η αγαύη, η φραγκοσυκιά και η κυανόφυλλη ακακία, σε σημείο ώστε να ξεχνάμε πως είναι σχετικά πρόσφατοι μετανάστες.

Η λειψυδρία, από την οποία τόσο υποφέρουν οι χώροι πράσινου της Αθήνας, μας έδωσε ένα μάθημα. Ουδέν κακόν αμιγές καλού. Βλέπουμε πια στην πραγματικότητα, και όχι θεωρητικά, ποια φυτά αντέχουν στην ξηρασία και στη θερμοκρασία ενός, ζεστού καλοκαιριού και ενός, συνήθως, ξηρού χειμώνα —που ωστόσο η ένταση του ψύχους δεν φτάνει αυτή της θερινής ζέστης.

Φραγκοσυκιά.

Γκαζόν (!)

Παρατηρώντας τους δρόμους και τους πεζόδρομους της Αθήνας, προσέξαμε πως τα ντόπια φυτά: η ελιά και η μουριά, η κουτσουπιά, το πουρνάρι, η χαρουπιά, η δάφνη και η άκανθος, καθώς και τα ξενόφερτα: η αειλάνθη (βρωμούσα), τα πιπερόδενδρα (ροζ πιπεριές), η αγαύη (αθάνατος) και το μικρό χαριτωμένο καταπράσινο μπουζάκι (mesembrianthemum) δεν έπαψαν να πρασινίζουν, και ανθούν παρ'όλες τις αντίξεος συνθήκες.

Μπουζάκι.

Κυανόφυλλη ακακία.

Επίσης, πολλά και διάφορα είναι τα αγριόχορτα και αγριολούλουδα που δεν τους λείπει το χρώμα και φυτρώνουν χωρίς φροντίδα και χωρίς νερό. Είναι αυτός ο μικρόκοσμος που προσπερνάμε ή τσαλαπατάμε χωρίς να τον προσέξουμε: το κιχώρι (cichorium intybus), το πεντάνευρο (plantago), το περδικάκι (parietaria officinalis) και τόσα άλλα.

Άκανθος

Μουριά.

Ίσως ήρθε η στιγμή να καλλιεργήσουμε τους χώρους πράσινου βασισμένοι σε μιαν άλλη αισθητική, πιο φυσική, προσαρμοσμένη στις νέες συνθήκες: Όχι πια εξεζητημένες τριανταφυλλιές, που θέλουν πότισμα και ράντισμα για να μη γεμίσουν αρρώστιες, αλλά μεγάλες, πολύχρωμες μολόχες με τα φωτεινά τους άνθη, που προσφέρουν άριστη τροφή σε πεταλούδες και μέλισσες. Όχι πια «γκαζόν», που δεν το πατάμε για να διατηρεί την «αγγλική» του φρεσκάδα, αλλά το λεπτό, καρδιόφυλλο μπουζάκι, που πρασινίζει το χώρο και κρατά τη νυχτερινή δροσιά χωρίς να θέλει πότισμα. Όχι πια τις υδατοχαρείς βιγόνιες, αλλά την ξερική μυρωδάτη λεβάντα, τα τόσο όμορφα κυκλάμινα, που βρίσκουμε σε όλες τις εξοχές, και την εύρωστη άκανθο. Ακόμα και οι πρωτοχρονιάτικες κρεμμύδες δίνουν, εκτός από τον λεπτό τους ανθό, πλούσια πρασινάδα.

Κιχώριο.

Αν η σελίδα αυτή σας φανεί ότι δεν έχει θέση στο περιοδικό ετούτο, συλλογιστείτε πόσο δεμένη είναι η αρχαιολογία με το περιβάλλον.

Αθάνατος.

Περδικάκι.

Φυσική αναγέννηση της φυτείας σε καμένη περιοχή (φωτ. Γρ. Τσούνης).

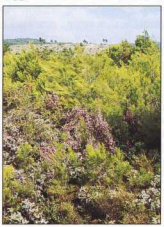

Κουτσουπιά.